

Vlaams
Parlement

vergadering **C235**
zittingsjaar 2015-2016

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

van 26 mei 2016

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Peter Wouters aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de ondertekening van het Verdrag inzake de manipulatie van sport-wedstrijden – 1901 (2015-2016)	3
VRAAG OM UITLEG van Imade Annouri aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de sportdeelname van mensen in armoede – 1926 (2015-2016)	
VRAAG OM UITLEG van Peter Wouters aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de stimulansen om kansengroepen aan het sporten te krijgen – 1938 (2015-2016)	5
VRAAG OM UITLEG van Peter Wouters aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de campagne #sportersbelevenmeer – 2063 (2015-2016)	11
VRAAG OM UITLEG van Joris Poschet aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de taskforce Memorial Van Damme – 2166 (2015-2016)	14

VRAAG OM UITLEG van Peter Wouters aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de ondertekening van het Verdrag inzake de manipulatie van sportwedstrijden – 1901 (2015-2016)

Voorzitter: de heer Bart Caron

De voorzitter: De heer Wouters heeft het woord.

Peter Wouters (N-VA): In de loop van de zomer van 2012 verzocht de Raad van Europa de partijen bij het Europees Cultureel Verdrag om te onderhandelen over een verdrag ter bestrijding van de manipulatie van sportwedstrijden. Ruim 2 jaar later, op 9 juli 2014, werd het verdrag van de Raad van Europa inzake de manipulatie van sportwedstrijden formeel goedgekeurd.

Het verdrag wil een globaal antwoord bieden op zowel kansspelgerelateerde als niet-kansspelgerelateerde wedstrijdvervalsing. Het definieert wedstrijdvervalsing als “elke intentionele en ongeoorloofde aanpassing van het verloop of het resultaat van een sportcompetitie, om alle of een deel van de onzekerheid die inherent is aan een competitie weg te nemen en met de bedoeling daarmee een ongerechtvaardigd voordeel voor zichzelf of anderen te bewerkstelligen.”

Al 21 landen, waarvan 12 EU-landen, ondertekenden het verdrag, en het is geratificeerd door Noorwegen en Portugal. Het verdrag wordt van kracht na de ratificatie door vijf lidstaten van de Raad van Europa. België nam actief deel aan de opmaak van en de onderhandelingen over het verdrag en was tijdens de onderhandelingen aanwezig met een delegatie van de drie gemeenschappen voor het sportbeleid, vertegenwoordigers van de Kansspelcommissie en de federale overheidsdienst Justitie voor de strafrechtelijke bepalingen.

De gemeenschappen verzorgden als trekkers de intern-Belgische afstemming en standpuntbepaling. Op het overleg van 16 december 2014 zijn de ministers van Sport van de Vlaamse, de Franse en de Duitstalige Gemeenschap overeengekomen om het nodige te doen om het verdrag in naam van België te ondertekenen.

De meest tastbare en vernieuwende bepaling van het verdrag betreft de oprichting van een nationaal platform met vertegenwoordigers van de overheden verantwoordelijk voor sport en wetshandhaving, kansspelregulators, kansspel-operatoren en de sportwereld. Dat moet een centrale draaischijf worden voor informatie-uitwisseling, informatieanalyse en operationele beslissingen. De Vlaamse overheid zou een belangrijke rol en bevoegdheid hebben voor het invullen van de bepalingen over preventie, educatie, sensibilisering en financiering van sportorganisaties in de context van wedstrijdvervalsing.

Op 15 april laatstleden steunde de Vlaamse Regering, op vraag van de Vlaamse minister van Sport, het voorstel om het Europees Verdrag ter bestrijding van de manipulatie van sportwedstrijden te tekenen. Pas wanneer ook de andere deelstaten hun machtiging geven, kan de procedure volledig afgerond worden.

Minister, hebt u zicht op de stand van zaken bij de andere gemeenschappen? Binnen welke termijn acht u het mogelijk dat een definitieve federale ondertekening een feit kan zijn? Wordt het bovenvermelde nationaal platform al voorbereid of opgestart of is de implementatie hiervan afhankelijk van de definitieve ondertekening door België?

Voor de Vlaamse overheid is er een belangrijke rol weggelegd inzake preventie, educatie, sensibilisering en financiering van sportorganisaties in de context van wedstrijdvervalsing. Op welke manier werden al maatregelen genomen inzake het bestrijden van wedstrijdvervalsing en op welke manier zult u, in overleg met

de betrokken actoren, verder invulling geven aan het beleid inzake het bestrijden van wedstrijdvervalsing?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Zoals u weet, gaat het hier over een gemengd verdrag, wat betekent dat de ondertekening ervan een gezamenlijke verantwoordelijkheid is. Wedstrijdvervalsing is een vast agendapunt geworden op het overleg tussen de drie gemeenschappen. Kort na de goedkeuring door de Vlaamse Regering hadden wij een overleg met de verschillende gemeenschapsministers van Sport. Voor de Franse Gemeenschap was dat toen nog René Collin. Daar is afgesproken dat minister Isabelle Weykmans voor de Duitstalige Gemeenschap en minister René Collin voor de Franse Gemeenschap het dossier aan hun regering ter goedkeuring zouden voorleggen. Dat zou alvast de nodige goedkeuring opleveren om een ondertekening namens België van dat Europees verdrag mogelijk te maken.

Ik heb toen ook met mijn collega's van Sport afgesproken om gezamenlijk een brief te richten aan het federale niveau om aan te geven dat de gemeenschappen snel een ondertekening namens België wensen. Intussen is er een en ander veranderd en heeft mijn kabinet contact gehad met het kabinet van de nieuwe minister van Sport van de Franse Gemeenschap, Rachid Madrane. Hij zal het dossier behartigen en vindt een snelle ondertekening namens België eveneens belangrijk.

We wachten dus af, want ik zal nooit zeggen wanneer een parlement iets moet goedkeuren, maar ook niet wanneer collega's iets moeten goedkeuren.

De ondertekening is niet nodig om samen een nationaal platform op te zetten. Er zijn dan ook reeds verschillende initiatieven genomen om de samenwerking tussen alle betrokken actoren in de strijd tegen wedstrijdvervalsing te verbeteren. Het zijn de gemeenschappen die de onderhandelingen van het verdrag binnen België hebben gecoördineerd, en in het voorjaar van 2015 hebben mijn diensten alle betrokken overheden in België rond de tafel gebracht om zowel de formele ondertekening als de samenwerking in een nationaal platform te bespreken. Op 22 april 2016 organiseerde de federale gerechtelijke politie, onder deskundige begeleiding van INTERPOL, een workshop met alle betrokken overheden, een aantal sportfederaties en het Belgisch Olympisch en Interfederaal Comité (BOIC) ter voorbereiding van een nationaal platform in België. Eind juni volgt opnieuw een overleg tussen alle stakeholders om deze samenwerking verder te concretiseren. We wachten dus niet op de ondertekening, maar we kunnen al actief stappen zetten voor zo'n platform.

Het GES-decreet (decreet inzake gezond en ethisch sporten) en het bijhorende instrumentarium biedt een degelijk en bestaand kader om Vlaamse initiatieven rond educatie en sensibilisering uit te werken. Sport Vlaanderen organiseerde hiertoe een overleg met het Internationaal Centrum voor Ethiek in de Sport (ICES) om na te gaan hoe dit beleid vorm kan krijgen. Via het lerend netwerk ethisch sporten en in overleg met de sportsector zullen acties worden voorbereid. We moeten daarbij niet van nul starten. Organisaties zoals Sportaccord, EU Athletes, Interpol, FIFA, NOC*NSF en de verschillende geledingen in het voetbal hebben reeds educatiepakketten, 'train the trainer'-pakketten en e-learning-modules uitgewerkt die onze acties kunnen inspireren. Ook vanuit Tennis Vlaanderen worden een aantal zaken opgezet. Ik zie het dan ook als de rol voor Sport Vlaanderen om op basis van de ontwikkelde initiatieven en in samenwerking met ICES, de betrokken federaties en de Vlaamse Sportfederatie (VSF) een aantal verdere acties uit te werken.

Vlaanderen is in België voor een deel voortrekker, niet alleen voor wetgeving maar ook voor hoe het wordt omgezet in de praktijk.

De voorzitter: De heer Wouters heeft het woord.

Peter Wouters (N-VA): Minister, ik dank u voor uw duidelijk antwoord. Ik voel aan dat u het zeker zo'n belangrijk dossier vindt als ikzelf. Het maakt me ook een beetje trots dat wij als Vlamingen toch weer het voortouw nemen en de weg tonen aan onze 'landgenoten' om dezelfde goede oefening te maken.

U zegt dat u moeilijk druk kunt uitoefenen bij uw collega's om iets goed te keuren, maar ik vraag u toch om dezelfde druk uit te oefenen bij uw collega's zoals u dat bij ons doet, en dan ben ik ervan overtuigd dat alles snel in kunnen en kruiken zal zijn. Het stemt me gelukkig als we die manier van werken zullen hanteren.

De wissel in de Franse Gemeenschap zorgt voor wat vertraging, maar dat is inherent aan wissels.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Imade Annouri aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de sportdeelname van mensen in armoede – 1926 (2015-2016)

VRAAG OM UITLEG van Peter Wouters aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de stimulansen om kansengroepen aan het sporten te krijgen – 1938 (2015-2016)

Voorzitter: de heer Bart Caron

De voorzitter: De heer Annouri heeft het woord.

Imade Annouri (Groen): Voorzitter, minister, collega's, enige maanden geleden heb ik al een vraag gesteld over armoede en de gevolgen voor het beoefenen van een sport. Een recente doctoraatsstudie van de Onderzoeksgroep Sport & Bewegingsbeleid van de KU Leuven toont aan dat kinderen en jongeren uit arme huishoudens significant minder deelnemen aan sport in clubverband dan jongeren uit gezinnen die boven de armoededrempel leven. Ook bij volwassenen is armoede een belangrijke factor om niet te sporten. Meer dan de helft van de mensen in een financieel precaire situatie sport niet. Bij mensen met een stabiel maandelijks inkomen is dat 'slechts' 36 procent.

De lokale sportdiensten zijn zich hiervan bewust. Zij nemen daarbij als mogelijke remediëring meestal hun toevlucht tot een financiële tegemoetkoming zoals een korting of bonus. Wij juichen dit uiteraard toe, maar uit de studie blijkt dat er nog andere redenen meespelen die mensen in armoede beletten te sporten. Ervan uitgaan dat deze groep minder geïnteresseerd is in sport, klopt niet.

Ook mensen in armoede zien sport als een manier om hun sociaal leven te verrijken, om stress weg te werken en om hun gezondheid te verbeteren, om nieuwe mensen te leren kennen. En net dat sociaal aspect maakt het moeilijk: om erbij te horen heb je de juiste outfit nodig, moet je het juiste materiaal aankopen, achteraf mee een pint gaan drinken, samen iets gaan eten. De angst om negatief op te vallen, houdt deze mensen tegen om te gaan sporten. De keuze om niet deel te nemen is een noodgedwongen, negatieve keuze. Gevoelens van minderwaardigheid en schaamte zijn belangrijke elementen om de onderliggende mechanismen van niet-deelname te begrijpen.

Zoals gezegd hebben we enkele maanden geleden al eenzelfde debat gevoerd. Nu gaat het over een nieuw onderzoek. Ik weet nog dat collega Wynants het daar

ook over had. Hij stelde dat, als je met bepaalde sporters over een ander lidgeld onderhandelt, je dat vooral niet openbaar mag doen, omdat dat stigma te allen prijze moet worden vermeden.

Op basis van haar studie trekt onderzoekster Hanne Vandermeersch en enkele interessante conclusies, die ik even geef. Er is dus een duidelijke link tussen armoede en deelname aan sport in clubverband, en die is veel ruimer en complexer dan enkel financieel. De kostprijs vormt een belangrijke rem, omdat die meer omvat dan het lidgeld alleen. Om erbij te horen zijn er nog veel verborgen kosten, die financieel zwakke mensen zich niet kunnen permitteren. Sport die wordt georganiseerd door verenigingen van armen kan daarvoor wel een uitweg bieden, omdat de kosten vooraf berekend en transparant zijn, maar dan blijft men in de eigen cirkel ronddraaien en wordt de inclusie, die belangrijk is, beperkt.

Ook mensen in armoede willen via sport hun gezondheid verbeteren. Alleen, en dat is een bijkomend probleem, moet je in de meeste gevallen al wel flink fit en gezond zijn om te kunnen deelnemen aan sport in clubverband. Het aanbod ligt meestal vast en het systeem wordt niet in vraag gesteld. Als het niet voldoet aan de noden van de deelnemer, wordt het aanbod niet aangepast, maar proberen clubs de deelnemers te 'activeren' om ze zo goed mogelijk in te passen in het bestaande kader. Mensen in armoede in minder goede conditie haken daardoor ook nog eens af. Voor de minder fitte kandidaat-sporter is er nagenoeg geen sportaanbod.

Sociale inclusie komt niet spontaan. Ze vraagt een inspanning van diverse actoren, waaronder de lokale sportmandatarissen en -ambtenaren. Hoort het verbeteren van de sociale inclusie tot de doelstellingen van het sportbeleid? In de meeste gemeenten is dat niet zo, en de dalende budgetten en de toenemende autonomie van de gemeenten helpen daarbij ook niet. Lokale sportambtenaren die ermee worden geconfronteerd, vinden mensen in armoede een moeilijke doelgroep. Dat is ook begrijpelijk. Ze hebben moeite om ermee om te gaan, misschien omdat ze heel weinig kennis hebben over hoe ze juist met die doelgroep moeten omgaan. Ze zijn er ook niet voor opgeleid, zoals ik net zei. Samenwerken met het Sociaal Huis, waar men wel de opdracht en de ervaring heeft, is noodzakelijk, maar niet evident. In beide sectoren wordt samenwerking veeleer als een extra last dan als een deel van de job beschouwd. Bovendien wordt in vele gemeenten, vooral in de kleinere, armoede door de sportfunctionaris onderschat.

Schaamte en gevoelens van minderwaardigheid staan centraal bij het begrijpen van niet-deelname, en die vindt men terug bij de financieel zwakkere zelf, maar ook in de houding van de sportaanbieder. De communicatie gaat voorbij aan het feit van ongelijkheid. Veelal wordt de niet-deelnemer verantwoordelijk gesteld, enerzijds omdat die tot een moeilijke doelgroep behoort, anderzijds omdat hij of zij niet te motiveren valt. Hier houdt de communicatie op. Ook in de sport is er bijgevolg sprake van een mattheuseffect: mensen die sociaal zijn achtergesteld, halen weinig voordeel uit de vele directe en indirecte subsidies die naar sportclubs gaan. Dat is heel belangrijk.

Steeds vaker, en ook dat juichen we als Groenfractie zeker toe, wordt de nadruk gelegd op sport voor allen. Tegelijkertijd hangt sport steeds meer samen met de sociaal-economische achtergrond, waardoor die sport voor sommigen steeds minder bereikbaar wordt. Dat zijn de conclusies van het onderzoek van de KU Leuven.

Minister, bent u zich bewust van het probleem dat mensen in armoede significant minder aan sport deelnemen? Op welke manieren worden mensen in armoede vandaag gestimuleerd om deel te nemen aan sport in clubverband? Welke drempels ondervinden ze volgens u? Bent u het eens met de centrale conclusie uit deze studie dat het minder deelnemen aan sport door mensen in armoede niet

alleen een financiële verklaring heeft, maar dat de oorzaken ook ruimer moeten worden gezocht, onder andere bij de onvoldoende kennis van de doelgroep en het niet afgestemd zijn van het aanbod? Op welke manier kunt u uw beleid bijsturen om de verschillen in sportdeelname tussen mensen in armoede en mensen in een gezonde financiële situatie weg te werken? Op welke manier kunt u het huidige sportaanbod versterken, zodat het beter is aangepast aan die noden die ik eerder heb aangegeven? Uit de studie blijkt dat lokale sportaanbieders weinig voeling hebben met de armoedeproblematiek. Op welke manier kunnen ze daar meer bewust van worden gemaakt en erover worden geïnformeerd? Denkt u bijvoorbeeld aan een duidelijke communicatie daarover, of aan een samenwerking met de lokale besturen en de OCMW's? Dat is een suggestie die wij doen.

De voorzitter: De heer Wouters heeft het woord.

Peter Wouters (N-VA): Voorzitter, minister, uit een recente doctoraatsstudie van de Onderzoeksgroep Sport- & Bewegingsbeleid van de KU Leuven blijkt dat kinderen en jongeren uit arme huishoudens 44 procent minder kans hebben om deel te nemen aan sport in clubverband dan jongeren uit huishoudens die boven de armoededrempel leven. Ook bij volwassenen is armoede een belangrijke factor om sport links te laten liggen. Meer dan de helft van de mensen die aangeven dat ze het financieel moeilijk hebben, doet niet aan sport. Bij zij die wel maandelijks rondkomen, ligt dat aantal lager, namelijk rond 36 procent. Lokale sportdiensten hadden daar de voorbije jaren meer aandacht voor, maar uit de studie blijkt dat de oplossing voor deze problematiek vaak wordt gezocht bij het geven van kortingen op het lidgeld, terwijl er vaak nog heel wat andere redenen meespelen waarom die bepaalde groepen niet aan sport doen. Sport wordt vaak gezien als een manier om het sociaal leven te verrijken, om sociale inclusie te verkrijgen, maar net dat is vaak zo moeilijk voor die doelgroepen. Zo speelt er bijvoorbeeld schaamte mee omdat ze zich niet de 'juiste' outfit kunnen aanschaffen of omdat ze nadien niet iets mee kunnen gaan drinken.

Bovendien zou er nog te weinig geschikt aanbod zijn voor mensen met een minder goede gezondheid. Er bestaan veel clubs die één bepaalde sport aanbieden, maar er zijn te weinig sportclubs die een aanbod hebben van recreatieve activiteiten, die gewoon gericht zijn op bewegen en niet bedoeld zijn voor een seniorendoelgroep. Om dat aanbod beter af te stemmen op de vraag van de doelgroep, zou een goede samenwerking tussen de sportdienst en welzijnsorganisaties wenselijk zijn.

Minister, welke inspanningen worden vanuit Vlaanderen al geleverd om de sportparticipatie bij kansengroepen, en in het bijzonder mensen in armoede, te stimuleren? Bent u, op basis van de bovenstaande bevindingen, van oordeel dat bijkomende of nieuwe inspanningen wenselijk zijn? Op welke manier kan Sport Vlaanderen, vanuit zijn ondersteunde rol ten aanzien van de lokale sportdiensten, in samenwerking met actoren als het Vlaams Instituut voor Sportbeheer en Recreatiebeleid (ISB) en de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG), maar misschien ook met de vzw Demos, de samenwerking tussen lokale sportdiensten en welzijnsorganisaties verder promoten en stimuleren?

De beleidsbrief Sport geeft ook aan dat er binnen de bestaande producten en de Strategische Structuur Armoede de nodige aandacht besteed wordt aan het afstemmen van het aanbod op de noden van kansengroepen. Welke initiatieven kwamen daar reeds uit? Besteedt de strategische structuur ook aandacht aan bovenstaande problematiek? In hoeverre wordt daarover overleg gepleegd met uw collega-ministers van Armoedebestrijding en Welzijn, om te kijken hoe de flankerende drempels ten aanzien van sportparticipatie verlaagd kunnen worden?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Collega's, ik ben me goed bewust van de problematiek. Er is al aangehaald dat er buiten de financiële drempels nog andere belemmeringen zijn. Ik heb er nog een paar die nog niet genoemd zijn: op de hoogte zijn van het aanbod; ervoor zorgen dat mensen er geraken, zowel bij thuiswedstrijden als op verplaatsingen; de opvang voor kinderen; en de schaamte voor de eigen situatie. Ik ben er mij dus goed van bewust dat er andere drempels zijn en dat we, zeker langs de aanbodzijde, vaak onvoldoende inzicht hebben in hoe daarmee moet worden omgegaan. Voor mij moet iedereen de kans krijgen om te participeren aan zo'n sportaanbod. Voor sommige specifieke doelgroepen zijn er dan ook extra inspanningen nodig.

Er werd gepolst naar wat we op dat vlak doen. Ik zal u daar een overzicht van geven, collega's. De Vlaamse Sportfederatie heeft in het kader van het Dynamo-project de brochure 'De Open Sportclub' gemaakt. Die brochure bevat praktijkvoorbeelden, informatie en inspiratie voor sportclubs over hoe ze kunnen omgaan met mensen in armoede en hoe ze ervoor kunnen zorgen dat drempels verlaagd of weggenomen worden. De brochure kan geraadpleegd worden op de website van Sport Vlaanderen of het Dynamoproject.

Ten tweede is er de buurtsport. Ook dat is een goede methodiek om het sportaanbod op een laagdrempelige wijze bij de mensen te brengen. De methodiek is uitermate geschikt om mensen in armoede te bereiken. We noemen dat soms 'pleintjessport'. Via buurtsport kunnen mensen in armoede ook toegeleid worden naar een sportclub. Buurtsport kan zo een eerste stap zijn. Het project van de vrijetijdsbemiddelaars van Buurtsport Antwerpen en het project in de schoot van Buurtsport Brussel zijn daar goede voorbeelden van. Om steden en gemeenten daarin bij te staan, ondersteun ik nu het Expertisecentrum Buurtsport onder de vleugels van het ISB, met als taak de methodiek van buurtsport verder te implementeren en te professionaliseren. Dat is een belangrijke stap. We hebben het er hier al vaak over gehad: we hebben goede voorbeelden in Antwerpen en Brussel, laat ons met die expertise voortgaan om het verder uit te rollen.

Ten derde verwijs ik naar het onlangs in commissie besproken en goedgekeurde ontwerp van decreet rond de sportfederaties – ik noem dat graag het Federatiedecreet. Er zijn verschillende elementen om de federaties, en via de federaties ook de clubs, te stimuleren om extra in te zetten op bepaalde doelgroepen, zoals mensen in armoede. Ik denk daarbij zeker aan het aanbod van a tot z, dat voor het eerst decretaal wordt vastgelegd, maar ook aan de beleidsfocus van de sportkampen, waarbij de focus specifiek ligt op mensen in armoede, de beleidsfocus jeugdsport en de beleidsfocus laagdrempelig sportaanbod.

Ten vierde: de Strategische Structuur Sport en Armoede besteedt uiteraard aandacht aan de resultaten van de doctoraatsstudie. De auteur van de doctoraatsstudie, Hanne Vandermeersch, maakt zelfs deel uit van die strategische structuur. Dat leidt tot concrete acties. Zo ontwikkelde de strategische structuur mee de tweedaagse vorming 'Sport en armoede voor sportactoren'. Die opleiding is georganiseerd in een samenwerking tussen het Netwerk tegen Armoede, ISB en Demos. De vorming besteedt aandacht aan de lokale samenwerking tussen sport- en welzijnspartners. De nadruk ligt op de dialoog met mensen in armoede, inzicht in de complexiteit en het doorbreken van vooroordelen. Vanuit de integrale visie zetten de deelnemers dan een stap in de richting van concrete acties. Dat is een prachtig initiatief.

Via het Participatiedecreet wordt actief gewerkt aan het verhogen van de sportparticipatie van mensen uit kansengroepen, via een transversale samenwerking. Voorbeelden zijn de uitrol van de UiTPAS met korting voor mensen in armoede; de samenwerking tussen de UiTPAS en de Sport Na School-pas; het ondersteunen van lokale netwerken vrijetijdsparticipatie tussen minimaal de gemeentelijke/stedelijke vrijetijdsdiensten, het OCMW en vertegenwoordigers

van mensen in armoede; het ondersteunen van participatieprojecten en het Fonds Vrijetijdsparticipatie; en het ondersteunen van organisaties voor het ontwikkelen van specifieke expertise zoals Demos.

Via de projectoproep 2016 'lokale en regionale ondersteuning' ondersteunt en stimuleert Sport Vlaanderen verder de samenwerking tussen lokale sportdiensten en welzijnsdiensten. Deze projectoproep zal ter informatie aan alle commissieleden worden gestuurd.

Daarnaast ondersteun ik diverse projecten die inzetten op de sportparticipatie van kansengroepen zoals het Centrum voor Actieve Netwerk- en Omgevingsondersteuning voor sport en jeugdzorg, de Belgian Homeless Cup, The Vertical Club voor niet-begeleide minderjarige vluchtelingen en de WIJ!-trajecten (Werkinleving voor Jongeren) waarbij sport kan worden ingezet om jongeren uit kansengroepen naar de arbeidsmarkt toe te leiden.

Wat de samenwerking met de minister van Armoedebestrijding, Liesbeth Homans betreft, bereid ik via de strategische structuur sport en armoede, de input voor in functie van het Vlaams Actieplan Armoedebestrijding (VAPA). Daarnaast heeft minister Homans input en feedback gevraagd aan mijn administratie voor de projectoproep 'Bruggen tussen sport en/of jeugdwerk en kinderen in armoede'.

Vanuit het Vlaamse sportbeleid wordt intensief gewerkt aan deze problematiek. De vermelde initiatieven beslaan dan ook verschillende niveaus: van decretale initiatieven over bijscholingen en gerichte infoverstrekking tot concrete acties op het veld. Met de inzichten uit de recente doctoraatsstudie zal ik uiteraard rekening houden bij de verdere verfijning en opvolging van de lopende initiatieven en bij de ontwikkeling van eventuele nieuwe acties. Daarnaast is deze studie ook interessant voor alle andere sportactoren zoals sportfederaties, sportclubs en gemeentelijke sportdiensten.

De voorzitter: De heer Annouri heeft het woord.

Imade Annouri (Groen): Minister, ik dank u voor dit uitgebreid antwoord dat op het eerste gezicht heel goed klinkt. Daarin worden heel wat zaken naar voren geschoven.

Beschikt u over cijfers waaruit blijkt hoe de situatie in het verleden was en welke tendens er momenteel is? Is er een hogere participatiegraad? Is het probleem nu beperkter? U brengt hier een indrukwekkend lijstje naar voren, maar we moeten dat op een bepaalde manier kunnen monitoren en zien welke effecten die initiatieven precies hebben. Het gevaar bij heel wat van die initiatieven en structuren is dat men vaak niet meer weet hoe zij de mensen precies bereiken en welk effect zij hebben. Zijn er cijfers die aantonen welke evolutie we nu doormaken? Op welke manier zal dit in de toekomst worden gemonitord?

Inclusie is een van de zaken die uit het rapport naar boven zijn gekomen. Het gaat er dan over dat mensen in armoede die aan sport doen niet in hun eigen 'inner circle' blijven. Kunt u verder toelichten hoe die valkuil wordt omzeild? Zullen we ervoor zorgen dat mensen uit hun isolement geraken, en niet enkel hun schaamte overwinnen maar ook contacten leggen met andere mensen uit andere sociaal-economische klassen?

De voorzitter: De heer Wouters heeft het woord.

Peter Wouters (N-VA): Ik dank u voor uw antwoord, minister. Ik heb nog een aantal bijkomende bedenkingen. Ik denk dat hier ook een rol voor de clubs en de sporters zelf is weggelegd. Zoals integratie lukt via sport, kan armoede misschien niet zozeer worden bestreden maar kan wel worden aangetoond aan mensen die

het moeilijker hebben dat zij gelijken zijn. Wanneer we sporten en nadien samen onder de douche staan, zijn we allemaal gelijken.

Het is belangrijk om die mensen in hun waarde te laten. Ik denk dat de initiatieven die u en minister Homans nemen, daartoe bijdragen.

Een nieuw modewoord is de community rond de grote clubs. Mijn favoriete ploeg werkt redelijk goed samen met de Belgian Homeless Cup. Dat zijn belangrijke zaken die we moeten blijven stimuleren, daarom niet met geld, maar door onze waardering te tonen. Het is belangrijk dat zulke projecten verder kunnen blijven groeien waarin mensen zich maatschappelijk aanvaard voelen en waarin drempels steeds kleiner worden.

De voorzitter: De heer Moyaers heeft het woord.

Bert Moyaers (sp.a): Er zijn vandaag al veel dankwoordjes gegeven, ik wil beginnen met de vraagstellers te bedanken. Ik heb een soortgelijke vraag ingediend bij minister Homans. Men zou kunnen zeggen dat ik me heb vergist, maar uit het antwoord van de minister bleek dit toch wel dat vrij logisch te zijn. Ik had het immers over de deelname aan sport van mensen in armoede omdat dit een actiepunt is uit het Vlaams Actieplan Armoedebestrijding. Ik heb die vraag op 11 mei ingediend omdat ik aan het wachten was op actie. Op 12 mei lanceerde minister Homans een projectoproep aan vzw's, steden en gemeenten.

Dat project sluit aan op de vragen die de collega's hebben gesteld, namelijk dat competenties en vorming belangrijk zijn, dat het belangrijk is open te staan voor de noden en de leefwereld van al die kinderen en jongeren zelf die in armoede leven. Ik vind het project op zich een heel goede zaak. Ik ben blij dat er actie wordt ondernomen, maar het blijven natuurlijk wel kleine projecten die maximum 50.000 euro krijgen over 3 jaar. Voor de grote structurele aanpak rekenen we op u, minister. U hebt al heel wat van uw initiatieven opgenoemd maar wat mij zorgen baart, is het nieuws dat ik vorige zaterdag in Het Laatste Nieuws las, namelijk dat ook sporten in de lokale voetbalclub veel duurder zou worden. Dat treft niet alleen de armen vandaag, maar ook de mensen die nu wel nog de eindjes aan elkaar kunnen knopen, maar het daardoor ook moeilijker zullen krijgen.

Mijn conclusie is ongeveer dezelfde als die van de heer Annouri: er is heel wat, maar wat heeft welk effect? Lopen we niet het risico dat er te veel losse structuren zijn? Is het niet beter die te bundelen in één structuur?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Ik zal moeten bekijken hoe we dit kunnen monitoren.

Mijnheer Moyaers, we hebben het in het verleden al over die lidgelden gehad. Het financiële aspect wordt in de meeste federaties en clubs wel opgelost bij mensen in armoede. Maar voor mensen in armoede gaat het meestal niet alleen daarover, ik zou dat lidgeld dan ook niet als voorbeeld nemen. Dat is ook wat uit die studie blijkt: ik heb nog maar zelden geweten dat mensen die het lidgeld niet kunnen betalen, worden uitgesloten. Het gaat eerder over al wat daarbij komt. We proberen dat structureel in onze werking op te nemen. Ik heb opgesomd hoe we mensen in armoede structureel helpen.

Dat is volgens mij de manier om dit aan te pakken. Die andere voorwaarden dan de financiële moeten we zeker kunnen meenemen. Daarmee zijn we heel sterk bezig. Het is niet toevallig dat collega Homans in dezelfde filosofie een aantal zaken meeneemt. We zitten op één lijn. We beseffen de problematiek en we doen er ook iets aan. Dat is de weg die we moeten gaan.

De voorzitter: De heer Annouri heeft het woord.

Imade Annouri (Groen): Minister, ik ben blij dat u monitoren wilt overwegen. Het is van cruciaal belang om te kunnen meten en te kunnen inschatten wat er wanneer gebeurt. Ook voor de toekomst is dit belangrijk. Ik hoop dat als er over een aantal jaren een nieuw onderzoek of nieuw doctoraatsonderzoek komt, we dan kunnen zeggen dat we mee hebben geholpen om de cijfers naar beneden te halen.

Er zijn enkele voorbeelden aangehaald van inclusief sporten zoals de Antwerp Homeless Cup, maar voor mij is het echt belangrijk dat als je op een voetbalveld staat, dat niet alleen is met mensen uit één project omdat ze dezelfde socio-economische achtergrond delen. De verschillen tussen mensen zouden er niet meer toe mogen doen als je op een voetbalveld of basketveld staat. Mensen zouden zich samen moeten kunnen amuseren en gelijken moeten kunnen zijn onder de douche of liefst nog op café.

De voorzitter: De heer Wouters heeft het woord.

Peter Wouters (N-VA): Ik volg de heer Annouri dat we naar gelijkheid moeten streven. Collega Moyaers, lidgelden doen er maar voor een deel toe. Veel clubs trekken hun lidgeld niet op. Een lokale gemeenschap kan ook haar steentje bijdragen. In Deurne gebeurt dat met sportcheques voor mensen die het moeilijker hebben. Het valt niet op, maar op die manier wordt het lidgeld nog minder hoog.

Het antwoord is ruimer. Ik denk dat we de clubs en de gegoede sporters moeten oproepen. Misschien is er nood om daarrond eens een campagne te voeren: sportiviteit op het veld, maar ook naast het veld.

De voorzitter: De vragen om uitleg zijn afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Peter Wouters aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de campagne #sportersbelevenmeer – 2063 (2015-2016)

Voorzitter: de heer Bart Caron

De voorzitter: De heer Wouters heeft het woord.

Peter Wouters (N-VA): Voorzitter, minister, collega's, op woensdag 27 april stelde de Vlaamse minister van Sport de nieuwe campagne #sportersbelevenmeer voor. Na twintig jaar – herinner u de slogan 'Als het kriebelt, moet je sporten!' – pakt Sport Vlaanderen opnieuw uit met een nieuwe grootschalige campagne waarbij men op de sociale media rekent.

De bedoeling is om ambassadeurs, bekende en onbekende mensen die nu al sporten, in te zetten om hun sportervaringen te delen via sociale media en op die manier te laten zien dat sporten leuk is. Verder wordt de maand mei omgedoopt tot 'Maand van de Sportclub' en er zullen evenementen worden georganiseerd in het kader van de campagne. Al deze activiteiten worden verzameld op de nieuwe campagnewebsite <https://sportersbelevenmeer.sport.vlaanderen/>. Om de campagne kracht bij te zetten loopt er tevens een humoristische spot op televisie.

Ook de komende jaren worden sportclubs bovendien aangemoedigd om de campagne te betrekken bij hun eigen initiatieven. Daarvoor zou u minstens tot en met 2018 elk jaar 200.000 euro uittrekken. De lancering van deze campagne is op zich geen verrassing. Ook in uw beleidsbrief Sport 2015-2016 gaf u zeer duidelijk aan dat het uw voornemen was om in het voorjaar 2016 een gedragen sportpromotionele sensibiliseringscampagne voor Vlaanderen te lanceren.

Minister, kunt u de campagne nader toelichten? Op welke manier zullen alle reeds bestaande en toekomstige sportpromotionele acties in de campagne worden geïncorporeerd? Op welke manier worden sportclubs gestimuleerd om actief deel te nemen aan de campagne? Een mentaliteitswijziging vergt doorgedreven en aanhoudende inspanningen. U geeft dan ook uitdrukkelijk aan dat u minstens tot 2018 een budget vrijmaakt voor de campagne. Hebt u concreet een bepaalde doelstelling voor ogen, gelet op de inspanningen die geleverd worden? Is het uw bedoeling om de impact van de campagne ook na te gaan en te monitoren? Is het uw bedoeling om ook specifieke doelgroepen te bereiken met de nieuwe campagne? Hoe wordt de financiële steun verdeeld? Wordt er ook gedacht aan projectoproepen voor sportclubs?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Collega's, ik wil een extra impuls geven om, zoals reeds aangegeven in mijn beleidsnota, op termijn te komen tot een echte sportmentaliteit in Vlaanderen, zodat sporten een gewoonte wordt in het dagelijkse leven van elke Vlaming. Als zondag de familie samenzit bij het ontbijt, zou men samen sporten even vanzelfsprekend moeten vinden als samen naar de markt gaan of samen naar een pretpark gaan.

De campagne die we nu voeren, is echt anders dan de voorgaande. We leggen niet de nadruk op de voordelen van sporten – die kennen we –, maar we willen vooral aantonen dat sporten een belangrijke plaats verdient in onze vrijetijdsbesteding.

Zoals gesteld, wil ik daarvoor in de eerste plaats een beroep doen op de huidige sporters als 'ambassadeurs' van die kernboodschap. Ze zitten overal. Het zijn bekende en onbekende mensen. Het zijn jonge en oude mensen. Het zijn mensen van alle kleuren en cultuur. Het zijn mensen die lopen en het zijn mensen die aan surfen of suppen doen. Suppen betekent stand up paddle. Eén ding hebben ze gemeenschappelijk: ze delen via sociale media enthousiast wat ze allemaal beleven terwijl ze sporten.

Wat ik met deze campagne wil doen, is die mensen een megafoon geven. Via het nieuwe platform: sport.vlaanderen/sportersbelevenmeer kan iedereen mee beleven wat zij doen. Met de hashtag #sportersbelevenmeer roep ik dan ook iedereen op om mooie sportervaringen te delen. Ik reken erop dat zo een dynamiek en een communitygevoel ontstaat vanuit de basis die niet-sporters zal aanspreken om ook op zoek te gaan naar 'sportbeleving'.

Dit bottom-upverhaal zal een kader creëren, een speelveld als het ware, om vervolgens samen met de sportclubs, organisaties, sportdiensten en federaties hier invulling aan te geven. Vlaanderen telt meer dan 20.000 sportverenigingen, zij zijn ook ambassadeurs van de sport. Door hen mee te nemen in dit verhaal in een tweede middenlaag, wil ik de noodzakelijke betrokkenheid creëren zodat iedereen het verhaal toepast op zijn of haar eigen maat.

Samen met de sportfederaties en specifieke sportclubs zal Sport Vlaanderen een aantal events organiseren met als doel inspirerend te zijn voor andere organisatoren.

Bij die events proberen we ook een extra laagje beleving en avontuur mee te geven. Die inspiratievoorbeelden moeten andere clubs ertoe aanzetten om ook hun eigen werking zo aan te passen dat nieuwe sporters worden aangetrokken. De werkwijze werd reeds toegepast bij de huidige 'Maand van Sportclub'. Ik hoop dat de leden het tv-spotje al hebben gezien. Ik vind het humoristisch, en het illustreert ook initiatieven die daadwerkelijk kunnen worden georganiseerd. De making-of en de organisaties zelf worden op hun beurt gepromoot via de sociale media en de website van de campagne.

Ik kan in dat verband al van zeer concrete resultaten spreken. Zowel de Vlaamse Tennisfederatie als de Vlaamse Vereniging voor Golf bekijken in hoeverre zij de

concepten 'piratentennis' en 'golf met hole-in-onegarantie' verder kunnen uitbouwen binnen hun werking, en zeker hun jeugdwerking. Dat lijkt me dus echt wel een leuke manier. Dat is toch ook de bedoeling: we willen sport, niet alleen omdat het gezond is, maar ook omdat het leuk is. Dat wordt daar duidelijk in meegegeven.

Naast het basisniveau, het gebruik van ambassadeurs via sociale media, en dat tweede niveau, waarbij inspirerend kan worden gewerkt ten overstaan van de sportclubs, zal de campagne nog een derde niveau bevatten, dat van de 'flagships'. Dat moeten opvallende creatieve projecten zijn met een grote maatschappelijke relevantie. Voor de concrete invulling wacht ik op de voorstellen van het reclameadviesbureau dat werd aangeduid om de campagne te begeleiden.

Wat Sport Vlaanderen betreft, zullen alle nieuwe en alle bestaande sportpromotie-evenementen systematisch worden gepromoot, via de hashtag. Dat betekent onder andere dat al het promotiemateriaal zal verwijzen naar de voornoemde hashtag en naar het platform. Dit moet een beetje een paraplubegrip worden, waar we heel veel onder passen.

Ik kom tot uw volgende vraag. Mijn belangrijkste doelstelling is natuurlijk het verhogen van de sportparticipatiegraad. Als je dat wilt doen, dan moet er ook een mentaliteitswijziging komen, en die wijziging is altijd een werk van lange adem. Ook al zou zo'n campagne vijf jaar lopen, dan nog is het altijd moeilijk om echt te bepalen wat nu het resultaat van de campagne is en wat het resultaat is van andere, misschien heel algemene gebeurtenissen. Wij mikken in elk geval op een langetermijneffect.

Uit de laatste participatiesurvey van 2014 blijkt dat we in Vlaanderen 62,7 procent sportparticipanten hebben in de leeftijdscategorie van de 15- tot 85-jarigen. Een Nederlandse studie stelt dat ongeveer 60 procent van die ongeveer 37 procent niet-sporters toch potentiële sporters zijn. Ongeveer 25 procent van die niet-sporters kan zelfs als laaghangend fruit worden beschouwd, dus als mensen die relatief gemakkelijk te activeren zijn. Dat betekent dat we toch een verhoging van de sportparticipatie zouden moeten kunnen realiseren. Of die doelstelling wordt gehaald, zullen we moeten zien bij een volgende participatiesurvey.

Verder beschik ik op jaarbasis natuurlijk over de ledenaantallen van de sportclubs die zijn aangesloten bij een erkende sportfederatie. Die cijfers zullen we natuurlijk jaarlijks monitoren. Uiteraard zijn niet alle sporters lid van een sportclub, maar dat kan toch een indicatie geven van hoe het totaal evolueert. Daarnaast kunnen er per kwartaal secundaire doelstellingen worden gemeten en geïnterpreteerd, zoals het aantal bezoekers op het platform, het aantal participaties van de flagships die we zullen opzetten en wat in de media is verschenen over de campagne. Ik verwijz naar de resultaten op Facebook enzovoort.

Het voorziene budget dient in de eerste plaats om de campagne op te starten en uit te bouwen, dus voor promotie, met de tv-spot, het promotiemateriaal en de sociale media, voor het realiseren van de events en flagships en voor de werking van het reclameadviesbureau. Momenteel is er dus geen rechtstreekse steun voor projectoproepen ten aanzien van sportclubs, maar er is wel een platform ontwikkeld waarop hun eigen ontwikkelde acties kunnen worden gepromoot. Dat is die tweede laag waarover ik het had. Zo krijgt een club gratis reclame. Ik denk dat je zo tot een win-winsituatie voor iedereen kunt komen.

De voorzitter: De heer Wouters heeft het woord.

Peter Wouters (N-VA): Minister, ik dank u voor uw antwoorden. Ik ben heel wat wijzer geworden. Dit is zeer belangrijk, vooral voor jongeren, bijvoorbeeld. Er zijn immers te veel obese kinderen en jongeren. Hoe sneller men dat aanpakt, des te gemakkelijker dat gaat, naar het schijnt. Ik ben dus wat laat.

Een van de zeer sterke kanten van de actie is dat er echt de nadruk op moet worden gelegd dat sport fun is. We weten allemaal dat succesvoorbeelden zoals Henin en Clijsters een effect hebben. Ook de Rode Duivels zullen weer een effect hebben op beginnende voetballers: daar moeten we niet aan twijfelen. We moeten echter ook jongeren en ook oudere mensen diets kunnen maken dat men plezier en vreugde in sporten kan vinden.

Soms bestaat het plezier er ook in dat men naar sport kijkt. Daar kan ik dan zelf wel over meespreken. Het sociale aspect van sport is ook een belangrijk gegeven in onze maatschappij. Dat moet dan niet gaan over een grote club. Dat kan zeer lokaal en voor kinderen zijn. Als ik op het paastornooi van de Koninklijke Vlaamse Voetbalbond (KVV) rondloop en ik zie daar al die 8- tot 14-jarige gastjes voetballen en zich volledig geven, dan kan ik daar evengoed van genieten. Dat is ook fun die sport teweegbrengt. Ik denk dus dat we met deze campagne zeker de goede weg opgaan, maar hoe meer hoe liever, zegt mijn sporthart.

De voorzitter: De heer Poschet heeft het woord.

Joris Poschet (CD&V): Minister, ik dank u voor uw zeer uitgebreide antwoord. Ik had nog een kleine bijvraag. We hebben in maart de Participatiesurvey 2014 besproken. In hoeverre zijn de bevindingen daarvan over de participatie gebruikt om cijfermatige doelstellingen te formuleren voor het opkrikken van de sportparticipatie van de Vlamingen en Brusselaars binnen het kader van de campagne die nu is gelanceerd?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Ik dacht daar eigenlijk al op te hebben geantwoord toen ik aan de heer Wouters heb gezegd dat we natuurlijk pas in 2019 kunnen zien hoe het staat met de participatiegraad, maar dat het altijd moeilijk is om daarin een een-op-eenrelatie te vinden, om te zeggen dat een en ander een gevolg is van onze promotieactie. Dat kan evengoed komen omdat we veel medailles halen of omdat een of andere sporter goed presteert. Het is mijn bedoeling die sportparticipatiegraad op zijn minst te verhogen via dat laaghangend fruit dat er nog zou zijn, mensen die een kleine stimulans nodig hebben en vooral dan gaan sporten omdat ze er plezier aan hebben. Ik heb geen harde doelstellingen vooropgezet, als dat uw vraag was. Het is immers de eerste keer dat we dit opnieuw aanpakken. De vorige alomvattende campagne is twintig jaar geleden gestopt. Mijnheer Poschet, ik denk dat u te jong bent, maar dat was de campagne 'Als het kriebelt, moet je sporten'. *(Opmerkingen van Joris Poschet)*

Bent u al zo oud? Dat is van toen geleden. Ik denk overigens dat het een algemeen effect is. Het is ook vaak een cultuur, een tendens. Ik heb de indruk dat sporten momenteel opnieuw hipper wordt en dat die campagne daar een extra stimulans aan kan geven.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Joris Poschet aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de taskforce Memorial Van Damme – 2166 (2015-2016)

Voorzitter: de heer Bart Caron

De voorzitter: De heer Poschet heeft het woord.

Joris Poschet (CD&V): Minister, terwijl het Europees Kampioenschap voetbal in Frankrijk met rasse schreden nadert, is het nu al uitkijken naar het volgende EK,

dat van 2020. Dat EK zal in het teken staan van het zestigjarige bestaan van de Europese Unie. Voor het eerst in de geschiedenis van het EK zal het grootste Europese voetbaltoernooi over heel Europa plaatsvinden. Brussel mag daar als Europese hoofdstad uiteraard niet bij ontbreken.

Het Koning Boudewijnstadion voldoet echter niet aan de voorwaarden, en zo ontstond de saga rond het Eurostadion. Tegen 2020 zou het Koning Boudewijnstadion afgebroken worden. Ik zeg 'zou', want in sommige plannen van NEO staat het erop, in andere plannen van NEO verdwijnt het. Het plan van NEO is nu overigens zelf ook een slag toegebracht voor de Raad van State.

Toch heeft deze vraag haar waarde, want het stadion is niet enkel de thuishaven van de Rode Duivels, maar ook van het grootste atletiekevenement in ons land, de Memorial Ivo Van Damme. Om op korte termijn duidelijkheid te krijgen over de toekomst van de Memorial, riepen de Brusselse burgemeester Yvan Mayeur en Brussels schepen van Sport Alain Courtois samen met de organisatoren van de Memorial Ivo Van Damme vorig jaar een taskforce in het leven. In september vorig jaar heb ik u al een vraag gesteld over de invulling van die taskforce, of u daarbij uitgenodigd was en wat er besproken werd. U zei toen dat u nog niets had gekregen. U was daar een beetje verontwaardigd over. U zei dat u wel wou meedoen, maar dat u dan eerst een uitnodiging moest krijgen. We zijn intussen een heel eind verder. De deadline nadert op verschillende vlakken. En dus is de vraag of u intussen wel al een uitnodiging gekregen hebt.

Het Eurostadiondossier, dat daar – voor mij ten onrechte – aan gekoppeld wordt, heeft een vervaldatum, waarna Brussel, België en Vlaanderen in heel Europa een belachelijk figuur slaan, niet alleen door onze afwezigheid als gaststad op het EK, dat in het teken staat van de Europese samenwerking, maar ook omdat we de parel van de internationale atletiek uit handen dreigen te geven als er geen duidelijkheid bestaat over het voortbestaan van het Koning Boudewijnstadion.

Minister, heeft de taskforce Van Damme intussen al plaatsgevonden? Zo ja, kunt u meedelen wanneer die bijeenkomsten plaatsvonden en wat er besproken werd? Welk standpunt hebt u zelf ingenomen of zult u innemen op de taskforce? Wat kunt en zult u ondernemen om ervoor te zorgen dat de Memorial in onze hoofdstad blijft? Wat is de stand van zaken van het overleg met de Franse en Duitstalige Gemeenschap over samenwerking rond een eventueel gezamenlijk standpunt voor de toekomst van de Memorial?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mijnheer Poschet, ik ben een beetje verbaasd. U verwijst naar uw eerdere vragen, maar in de commissievergadering van 25 februari heb ik al een antwoord gegeven op een gelijkaardige vraag van de heer Sintobin, vraag om uitleg nummer 1054, over de houding en de betrokkenheid van de Vlaamse Regering in de werkgroep rond de toekomst van de Memorial. Maar ik begrijp dat dit voor het parlement, en overigens ook voor mij, een belangrijk onderwerp is, en in de aanloop naar het EK en met de berichtgeving in de pers van de voorbije maanden en zelfs dagen wil ik de evoluties nog eens meegeven. Maar ik heb de indruk dat u er even een hebt gemist.

Zoals ik dus eerder al in deze commissie heb gezegd, is er een werkgroep bijeengebracht waarin alle actoren zitten. Binnen die werkgroep is een taskforce opgericht die de werkzaamheden trekt en die regelmatig terugkoppelt naar de ruimere overleggroep, waar ook mensen van mijn kabinet in zitten.

De werkgroep heeft als doelstelling een oplossing te zoeken voor de Memorial. De Memorialorganisatie maakte ondertussen een lastenboek op met de technische vereisten waaraan een stadion voor de Memorial moet voldoen. Dat gaat verder

dan concrete sporttechnische elementen. Het gaat bijvoorbeeld ook over de vereisten om een goede verslaggeving te kunnen verzorgen. De werkgroep kwam sinds oktober verschillende keren samen, maar een concrete oplossing of resultaten zijn er nog niet.

Wat de standpuntbepaling betreft, houd ik mij uiteraard aan de lijn die de Vlaamse Regering en ikzelf in dit dossier altijd hebben gevolgd. Het is belangrijk dat er een oplossing voor de Memorial wordt gevonden, vandaar ook dat we de werkzaamheden van de werkgroep volgen en mogelijke oplossingen steunen. Dat houdt echter geen enkel engagement van Vlaanderen in om, als er een technische oplossing zou worden gevonden, mee in te staan voor de financiering. Dat standpunt is al door de vorige regering ingenomen en wij blijven dat bewaren. Het is opnieuw bevestigd door deze regering.

Ik blijf de werkzaamheden van de overleggroep en de ruimere context van het dossier nauwgezet volgen, maar zoals u weet, past het niet binnen mijn bevoegdheden, noch binnen de middelen voor de Vlaamse sportinfrastructuur, om zelf in Brussel in een oplossing te voorzien.

Er is ook in dit dossier een afstemming geweest met de verschillende gemeenschappen. Wij komen geregeld samen met de drie ministers van de verschillende gemeenschappen. In september heb ik samen met de beide collega's een gezamenlijke brief geschreven aan de Brusselse Hoofdstedelijke Regering en de stad Brussel. Daarin hebben we onze bezorgdheid geuit over het voortbestaan van de Memorial en vroegen we om alle betrokken partijen bijeen te brengen om alle mogelijke scenario's, inclusief de renovatie van het Koning Boudewijnstadion, te onderzoeken. De werkgroep die vervolgens werd bijeengebracht, wordt door de gemeenschappen dan ook vanuit die optiek gevolgd.

De werkzaamheden draaien. Er is een werkgroep, er is een taskforce. Het is belangrijk dat we weten wat een stadion voor de toekomst moet inhouden, zowel sporttechnisch als wat de rest betreft. Maar een oplossing hebben we vandaag niet. De lijn die de Vlaamse Regering al voor de tweede legislatuur op rij volgt, is dat wij graag willen meewerken en bekijken wat kan en hoe dat kan, maar dat we daar vandaag geen financiële middelen voor hebben uitgetrokken. Die lijn blijf ik volgen.

De voorzitter: De heer Poschet heeft het woord.

Joris Poschet (CD&V): Bedankt, minister. Ik heb toch nog een aantal vragen. Ik heb niet gehoord welke pistes momenteel mogelijk zouden zijn als plan B, als het Koning Boudewijnstadion zou worden afgebroken. Kunt u daar iets over zeggen?

Ik heb ook niet gehoord welke positie de andere gemeenschappen innemen. Zijn die posities nog altijd dezelfde? Ondertussen heeft de Franse Gemeenschap een andere minister van Sport gekregen, na het ontslag van Joëlle Milquet. Het ministerschap is ook naar een andere partij gegaan, van CdH naar PS. Heeft dat een invloed gehad op de positie van de Franse Gemeenschap, of is die nog altijd dezelfde?

U zegt dat nog niet bepaald is welke invulling het stadion zou moeten hebben. Wordt het dan niet tijd om vanuit de gemeenschappen, die toch bevoegd zijn voor Sport, eens te bepalen wat daar in het ideale geval aanwezig zou kunnen zijn als mogelijkheden voor sportbeleving?

De voorzitter: De heer Wynants heeft het woord.

Herman Wynants (N-VA): Minister, bedankt voor uw antwoord, maar ik moet ook de heer Poschet bedanken dat hij zeker de Memorial Van Damme wil

behouden, wat wij in februari ook al duidelijk gezegd hebben. Ik kan hem wel volgen dat op dit moment niemand van iets weet. We weten alleen wat we dagelijks lezen, namelijk dat er zowel juridisch gebied, op MER-gebied als op financieel gebied nog niets in orde is. De heer Gheysens van Ghelamco zegt wel dat de maquette klaar ligt.

Waarom krijgen wij geen renovatieplan met een prijskaartje en met 100 procent zekerheid dat de Memorial Van Damme daar blijft? Met het systeem Ghelamco zal er nooit een Memorial Van Damme zijn. Het is een wereldevenement. Men zal verstomd zijn hoeveel uitzendingen daaraan worden besteed. Ook voor de atletiek is het heel belangrijk.

Als men na twee jaar nog niet weet hoe men een nieuw stadion zal bouwen, zou men toch minstens een idee moeten hebben hoe een renovatie er zou kunnen uitzien, met behoud van de Memorial Van Damme.

Bart Caron (Groen): Ik sluit me aan namens mijn fractie. Ik wil de verantwoordelijkheid niet helemaal op de schouders van de minister leggen, want dat is niet juist, denk ik. Het is een project dat niet van de Vlaamse overheid komt, en de Memorial wordt niet bedreigd door de Vlaamse overheid. Maar ik begrijp wel dat de Memorial straks de memorial van de Memorial zal zijn. Hij zal langzaam maar zeker verdwijnen. Ik zie geen andere oplossing. In Antwerpen hebben ze niet de ambitie om een groot stadion te bouwen. Ik zeg dit met enig cynisme, maar ik begrijp dat de Memorial gewoon wordt opgeofferd aan commerciële belangen – dat is wat ik vaststel – van winkelcentra en aan de lobby van de voetbalbond/RSCAnderlecht. Ik praat nog niet eens over de ruimtelijke ordeningsfacetten die u veel beter kent dan ik.

Ik sluit me aan bij de collega's die zeggen dat het eigenlijk niet kan dat er een nieuw voetbalstadion komt voor één wedstrijd die ook mondiaal zal worden uitgezonden, als ze de openingswedstrijd van het EK zouden hebben, maar die nadien even snel in de vergetelheid zal verdwijnen. Ik vind het ook niet kunnen dat er niet één oplossing wordt gevonden waarbij topsportevenementen in onze hoofdstad kunnen worden gedeeld, al is het technisch complex. Dit kan een oplossing zijn voor het bestaande stadion of een nieuw stadion: dit moet echt wel kunnen. Ik denk bij mezelf: in welk apenland leven wij?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Collega Poschet, op 4 mei is er nog een laatste vergadering geweest van de Memorialwerkgroep. Het was de eerste keer dat ook het kabinet-Madrane aanwezig was. Zo'n eerste vergadering is altijd moeilijk. Ik wil er dan ook geen commentaar op geven. De enige opmerking die het kabinet-Madrane heeft gegeven, is dat we het best ook het kabinet-Furlan betrekken omdat hij bevoegd is voor sportinfrastructuur.

U vraagt naar een plan B. Dat is moeilijk, want alles wordt onderzocht. Er zijn altijd opties die naar voren worden gebracht. Een piste van het BOIC – en ik hoop dat ik ze daarmee niet hypothekeer – is een European Sports Academy starten, maar er wordt niet gezegd waar. Alle plan B's komen wel eens aan bod. Voor één sportmanifestatie per jaar bouw je geen stadion. Dat moet multifunctioneel zijn enzovoort.

Collega Wynants, er is een oefening over de renovatie van het Koning Boudewijnstadion gebeurd.

Ik hoop dat ik niets verkeerd zeg, maar voor zover ik het nu begrijp, is er tot nu toe geen enkel voorstel geweest dat kan samengaan met het NEO-plan van de

commercie. Dat NEO-plan wordt gesteund door Brussel, dat eigenaar is van het Koning Boudewijnstadion. Dat maakt het niet gemakkelijk.

Als je dat allemaal op een rijtje zet, blijkt dat dit een zwaar dossier is. Sommigen zeggen: 'Vlaanderen, als je het zo graag hebt, bouw het dan maar, dat stadion.' Maar zeg mij dan wat ik niet moet doen. Stoppen we dan met de bovenlokale zwembaden om één keer per jaar een Memorial Van Damme te organiseren? Daar hebben we het niet over.

Dit is een moeilijk dossier. Of Parking C nu kan worden gerealiseerd met een nieuw stadion of niet, daarover wil ik mij niet uitspreken, want dat gaat niet over sport. Dat gaat over mobiliteit, ruimtelijke ordening, vergunningen, het tijdig krijgen van vergunningen en al de rest.

Mijnheer Poschet, dit is een moeilijke aangelegenheid. Ik behoud het standpunt dat de Vlaamse Regering heeft ingenomen, al in de vorige legislatuur. Ik denk nog altijd dat dat een juist standpunt is. Wij proberen constructief mee na te denken. Onze bedoeling is ook dat de Memorial zou kunnen blijven plaatsvinden.

De voorzitter: De heer Poschet heeft het woord.

Joris Poschet (CD&V): Minister, dank u. Het blijft allemaal nog een beetje mistig. Ik ga u dat niet persoonlijk verwijten. Ik zou u ook niet graag kwaad maken vandaag – andere dagen ook niet, trouwens. Maar het punt blijft wel dat die werkgroep het forum is dat een vogelperspectief kan bieden om de zaak eens te bekijken vanuit verschillende beleidsniveaus.

We weten dat het aan Franstalige kant ingewikkeld is. Ze maken daar een onderscheid tussen een sportinfrastructuur, die bij een gewestminister zit, en dan het sportbeleid, dat bij een gemeenschapsminister zit. Zelfs al zijn ze van dezelfde partij: dat is dan nog 'bizarder' dan men zou kunnen denken. Maar als het niet op die werkgroep wordt uitgeklaard, waar gebeurt dat dan wel? Moet het dan naar het Overlegcomité gebracht worden? Voor mij is het ideale scenario op langere termijn dat we het Koning Boudewijnstadion zouden kunnen renoveren tot een multisportstadion met – waarom niet? – daaraan een Blossocentrum gekoppeld. Ik weet dat daar binnen de huidige middelen absoluut geen ruimte voor is.

Dit is ook geen pleidooi om alle lokale sportinfrastructuurprojecten waarin men in Vlaanderen investeert op te offeren voor één megalomaan project in de hoofdstad. Maar we moeten er toch eens over nadenken dat het op de langere termijn vreemd lijkt dat één van de 589 Belgische gemeenten verantwoordelijk is voor de enige sportinfrastructuur die internationale atletiek kan aanbieden, terwijl Sport een gemeenschapsbevoegdheid is en terwijl we ook vanuit Vlaanderen in Brussel in sportinfrastructuur mogen investeren.

Los daarvan kan nog altijd het Eurostadion ontwikkeld worden, liefst met privé-gelden, zoals het oorspronkelijke opzet is. Ik hoop dat dat ook zoveel mogelijk zo zal blijven. Ik heb nooit gezegd dat we het Eurostadion moeten bouwen voor één match. Dat zou veel meer gebruikt moeten worden, bijvoorbeeld zoals de Arena in Amsterdam, als park & ride. Je parkeert daar onder, om vervolgens met het openbaar vervoer Brussel binnen te rijden. Er blijft dus nog veel mist. Ik zal proberen om op de een of andere manier die mist te helpen wegblazen. Dan zal ik zien of ik opnieuw een vraag zal stellen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.